

Зерно

(вірш у прозі)

Відшукую у мові зерна, щоб перед днем земним не пасувати, щоб намистом прикрашати люд і відчинити в істину вікно.

Боже, не завжди у пошуках таланить, не завжди рядки дарунок... Та нерви я зв'яжу у клунок і не скорюся примхам долі. Доволі шуму й емоцій! Життя ж не булька надувна.

А душа? Вона жадає пошуку, неспокою, творіння... Але у мене не таке, як у всіх коріння. За нього дісталося на життєвій ниві, але не каюсь. І нині вперто і важко ступаю назустріч світанковим росам. Ніколи не втрачу любові до батьківського рідного порогу. Хоча все вже... гай-гай у далині. Нині кут глухий, але мені то не біда... не змовкає розтривожена струна.

Чітко креслю я свою дорогу, хоч за плечима літ уже чимало, її не зміню на утіх дрібненький лантух. Зерно шукаю трепетно і вперто...

Із зерна колос проросте! Обов'язково... Стривожить усіх моя настирлива струна. Вона озветься на дзвіниці... Сп'янить добром і велич дзвону, і радісне весни повітря, і краю рідного краса!.. зерно ніколи не підводить.

